

REDACCIO:

Josep Pallach
26, Rue de Constantinople-PARIS 8^e

ADMINISTRACIO:

Antoni Iborra
13, Rue Bassano - PARIS 16^e
C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Editorial

PAU CASALS I LA CATALUNYA ETERNA.

El panorama de l'exili català és trist i migrat, és cert. Els partits catalans, mancats de l'aglutinant que podien representar unes Institucions vives i deslligades de la fèrula de grups i de persones, o desapareixen o es baten contra el descoratjament. Arreu del món, catalans escampats. Conscients del que porten a dintre, del deure que els imposa el dolor de la pàtria, de la tragèdia col·lectiva que és causa de llur esqueixament personal; -pero incapaços d'agrupar-se per a retrobar, en un esforç suprem, sino la victòria, almenys el sentiment gloriós del colze a colze per a conquerir-la.

A dintre Catalunya un poble que, amb l'experiència de la guerra, ha viscut també la d'uns governants que fracassaren i que, després de la derrota, han estat àdhuc incapaços de fer-li arribar una veu d'encoratjament i d'esperança. Un poble abandonat a la seva sort. I unes noves generacions que es forjen enmig d'una dictadura ignorant i brutal, preocupada d'anorrear el que ha representat sempre l'esperit de Catalunya: la intel·ligència, la sensibilitat, la voluntat de progrés i de llibertat.

Aquest interrogant estreny doncs l'esperit de l'emigrat polític: Què passa a l'Interior? Com es conserva la fé?

Al qual deu correspondre el crit dels de dintre: Perquè no es drecen ells que poden? Perquè no fan res ni es mouen?

I heus aci que els dos crits s'han trobat i han trobat una resposta. I ha donada un home en una festa que, per molts havia significat ja un moment de passat del catalanisme. En els Jocs Florals de Perpinyà, Pau Casals, dreçant ben alta la seva figura, ha dit als que som a fora- i amb nosaltres,

al món: veieu el que passa a Catalunya, veieu el que fan els catalans; guarden la fidelitat a la nostra cultura i malden per a fer-la més gran i ufanosa.

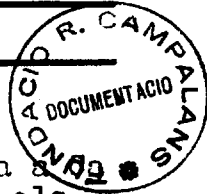
I als de dintre els ha dit el que feiem a fora: aguantar aferrissadament, "no donar-se", viure amb dignitat refusant el cansament.

I com en un llampec en una nit obscura, hem pogut besllumar el que serà la victòria: el fruit d'un esforç perseverant, tossut, -com l'art del Mestre és el resultat d'una vida de treball ardu i difícil.

Veieu el que son les coses. L' hora del Mestre Casals és l' hora greu, no feren els moments d'euforia passada que tan cars anem pagant. La seva lliço, és ara que la necessitem, i és ara que ens la dona. Sabrem treure'n profit els catalans que tenim un deure polític a complir? Sabrem escombrar les noses interiors -les passions, les rancúnies, les ambicions il·lícites- i retrobar el camí que ha de donar-nos la llibertat?

Pocs moments ha viscut Catalunya tan greu com els d'ara, i de tan necessari concordia. Pel que fa a nosaltres, socialistes catalans, diem que ens hi esforçarem amb tota la voluntat desitjosa d'aplegar-nos amb tots aquells que, per damunt d'obscures i il·lusories apetències, vulguin servir únicament el destí de la Pàtria.

=====
=====

UNA NOTA DE L'AGRUPACIO CATALANA DE MUTILATS DE GUERRA. - Hem rebut una atenta lletra del Consell Directiu de la Benemerita Agrupacio, en la qual se'ns prega que fem constar l'agraïment de tots els adherents per l'ajuda i per l'acolliment rebut a Iugoslavia. "Els coïnes foren obsequiats amb canes artificials, els manxols amb braços, els tuberculosos es trasladaren a un sanatori a la muntanya i els altres amb avio especial a Belgrad a passar quinze dies a un Balneari..."

Al fer-nos eco del sentiment de reconfort de l'Agrupacio, ens plau saludar també, publicament, aquest acte de justa solidaritat que anticipa la manifestacio de reconeixença que els pobles alliberats del feixisme deuen encara als combatents de la nostra terra.

ELS MESTRES D'ESPANYA ES MOREN DE GANA - Es la ja famosa revista catolica TU, organ de les Germanats d'obrers cristians, la que ho diu, entossudida en la seva tasca d'oposicio moderada que perimetrà demà als nous sindicats cristians pres ntar-se com a defensors dels obrers. Reconeix que el sou d'un mestre, casat i pare de familia és de 16 pessetes. "No hay hoy ningun funcionario que no perciba bastante mas que el mas afortunado maestro... A-margo caliz es el qua apura hoy el maestro espanol"

I ELS OBRERS D'ESPANYA NO PODEN COMPRAR PA. - Pero la situacio dels altres assalariats, sempre segons la mateixa ortodoxa revista no és gens millor: Interroga a un carter; "gana en limpio unas veinte pesetas, tiene mujer y cuatro hijos, y el precio del pan, con la nueva ordenacion es de 5 pesetas el kilo." El carter contesta que, necessitant 3 pans diaris, li sobraran 5 Pessetes pel restant del manjar, la casa, la llum. Naturalment ni parla del vestir.

Despres interroga a un obrer; manobre de construccio: Cobra lo'40 i toca l'50 de subsidi Li demana si pot viure amb el que guanya." Si a la vida

que porto se'n diu vida.. pero jo n diria una agonía", contesta el manobre. Resta lavidia eterna que la "pau del Caudillo li assegura, segons proclama a tort i a dret el cardenal priat i alguns bisbes no gens desautoritzats pel Vaticà.

ELS CARRABINERS I L'AJUNTAMENT DE BARCELONA. - L'Ajuntament del nostre cap i casal ha tornat als miltors del lerrouxisme. Ara s'ha des cobert un gigantesc escandol que sota la cobertura d'un Formento de Obras y Construccions", consistia, pels senyors "concejales" a repartir-se la pavimentacio de les carreteres d'entrada a Barcelona. 700 mil, 60 milions de pessetes. El ministre de la Governacio -naturalment tècnic en estraperlos- provin gut per un amic que no havia participat al robatori, acusa al Baro de Terrades de presidir l'Ajuntament més immoral d'Espanya, (que ja és dir) i l'amenaçà d'una ràpida destitucio.

Alligonats per aquests exemples de la noblesa, una trentena de "jefes y oficiales" del cos de carrabiners -entre ells el Tinent Coronel que els manava, es decidiren a fletar un vaixell de café, per a vendre'l directament als wafeters. Els mobils possiblement altruistes d'aquests enamorats del Moka, no els ha valgut. Han estat processats com uns vulgars rojes.

UNA CRIDA DELS INTEL-LECTUALS FRANCESOS CONTRA LES MANIOBRES FRANQUIS

888'ONU - Un grup d'escriptors francesos entre els quals figuren André Gide, Cassou, Carus, Martin-Chauffier, Domenach i altres s'han adreçat a l'opinie publica del seu pais posant-la en guardia contra les maniobres franquistes a la Onu, destinades, essencialment a obtenir la neutralitat dels tres occidentals quan es discuteixi la questio del retorn d'ambaixadors. El vot a favor dels arabs i de les dictadures seria suficient.

ELS JESUITES I L'OPUS DEI ES REPARTEI XEN EL PATRIMONI CULTURAL D'ESPANYA.

Tot-hon sap, perquè adhuc la premsa francesa ha haur de parlar-ne, l'extraordinària influència que en el Ministeri presidit per l'insigne imbècil Ibanez Martin, ha aconseguit reinguent l'organització vaticanista OPUS DEI. Impossibile guanyar unes oposicions a qualsevol càrrec de qualsevol miserable Institut de Províncies sense pertanyer a aquesta associació de socors mutus que s'ha apoderat també de la Universitat.

Els Jesuïtes-rivalitats de capella no veuen amb bons ulls aquest predomini dels afiliats a l'OPUS. I heus aquí que aquest pobre home d'Ibanez Martin ha intentat congraciar-se llurs voluntats. COM? A costes naturalment de l'ensenyament. Ha publicat un decret donant validesa als títols d'enginyer acordats per l'Institut privat dels jesuïtes. Naturalment, les Escoles Oficials de l'Estat i les Universitats Industrials han protestat d'aquesta depreciació del títol d'Enginyer. Amenaces de vaga per començaments de curs, de professors i alumnes. Rebombori i plantufades. L'escàndol continua, però ja ARRIBA ha publicat un editorial-reproduït per la Vanguardia, acusant "el camp de la decència" - i de la decència-, i amenaçant en destruir "los cantos de sirena" dels enemics. Els jesuïtes tindran els seus títols. ES QUE NO SON TOTALITARIS?- Els senadors americans, -la majoria i amb l'oposició de Truman- han aprovat una llei anti-comunista que preveu la prohibició d'entrada als E.U. de nazis, feixistes, "o totalitaris de qualsevol color". Molt bé. Però resulta que segons alguns funcionaris del departament la llei no s'aplica "als funcionaris o partidaris del règim del General Franco o d'altres governs considerats com dictadures". A Catalunya diem: feta la llei, feta la trampa. Però és així com s'enceratja al comunisme. I que d'après passen coses com a Corea, que la sang dels soldats americans han d'arranjar.

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.

Reunió del Consell de Coordinació que tindrà lloc a TOLOSA els dies 11 i 12 de Novembre.--

ORDRE DEL DIA.

Dia 11:

A les 8 del matí, reunió del Consell General:
Informe del C.E.
Report del C.G.

A les 11'30:

Obertura de la reunió del CONSELL de COORDINACIO.
Nomenament de la Mesa de discussió i de les comissions de Credencials i de Comptes.

A les dues de la tarda:
Començament de la discussió:
Discussió de l'informe del C. E. i del C.G.

Lectura de les proposicions rebudes pel període de discussió.

A la nit:

Política General.

Dia 12, matí

Organització i propaganda.
Acció sindical.
Questions econòmiques.
Tarda:
Aprovació de resolucions.
Elecció del C.G. a França.
questions diverses.

La reunió tindrà lloc a la sala de reunions del Café Borius, plaça del Capitole.

COMENTARI POLITIC

LA GUERRA I LA PAU DE COREA.

El Moviment Socialista fou la unica força politica catalana que prengué netament posicio, al començament del conflicte coreà. La unica posicio logica: determinar l'agressor es tractava de batre'l amb les seves propies armes. Per això aprovàrem la resposta americana i l'actitud de la majoria de les N.U., convençuts que en ella reposava la garantia de la pau.

Avui el conflicte militar ha evolucionat favorablement. Si ens cal celebrar la victoria de la Organitzacio Internacional, ens cal també estar més atents que mai - per la part que ens toca, car així és d'interdependent el non actual-, a l'evolucio d'aquesta victoria. Si la guerra de Corea és una guerra per la llibertat, la Pau de Corea ha de ser també una PAU de Llibertat i de Justicia. Necessitem precisar que això és impossible assolir-ho entronitzant de nou la dictadura sudista, i que la policia de Sygmann Rhee -com la de Franco - només faria que perpetuar la guerra civil?

"Amb les baionetes es pot fer tot, deia Talleyrand a Napoleo, menys seure's al damunt". La frase no pot aplicar-se a cap general de les nacions democràtiques, pero cal recordar-la ara que les nacions del Parté Atlantic decideixen oposar a les 175 divisions sovietiques una força sub tancial de defensa. El rearmament occidental ha de servir per assegurar l'existencia d'una zona de civilitzacio que valgui la pena d'ésser defen sada. No unicament per les seves valors culturals i historiqués sino sobretot perquè representi pels treballadors una perspectiva d'alliberament social i-entretant-la seguretat d'un benestar material que s'afirmi contra les excessives injusticies del present.

Unicament així els sacrificis seran acceptats i poden ésser profito sos.

Hi ha avui, menaçant la pau del non, un conjunt de forces socials que en realitat només seran vençudes si el socialisme actua amb el cap clar i el cor seré. La primera, ja ho saben, el totalitarisme comunista, entossudit amb la seva voluntat expansionista, presoner de les seves conquestes, incapaç de deixar alenar un sol instant els pobles que mena a cops de fuet. Pero la segona és l'enorme estulticia, l'egoisme i l'avidesa de la reaccio mundial, capitalista i clericaloide, que fa tot el possible per empènyer aquests pobles desesperats sota el jou dictatorial dels que els prometen alliberar-los de la misèria.

Contràries, les dues accions sovint pero coincideixen. No és veritat, senadors que prometeu dolars a Franco?

I és aquesta paradoxal coincidència, manifestant-se a l'Asia, la que pot encendre un dia un foc abrasador.

Per a què això no ocórri - ni a Asia, ni a Europa - ens cal estar atents a l'evolucio de la situacio i desitjar que la intel·ligència democràtica del Commonwealth britànic sigui capaç de determinar les linies essencials de la pau de Corea.

=====

AVIS ALS NOSTRES LLEGIDORS. - Durant els mesos d'estiu, la publicacio del Butlletí Interier, destinat als militants del M.S.C. i preparatori del període de discussio del Moviment, ha impedit la publicacio regular d'aquest Suplement d'Endavant, amb el qual intentem assegurar la nostra presencia en la politica catalana i servir de nexa entre militants i simpatitzants. Excusant-nos, asseguren la cocontinuitat de la nostra publicacio per l'esdevenidor. ---- OCTUBRE - NOVEMBRE del 1950.